

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет культури і мистецтв
Кафедра культурології**

**ДІЯЛЬНІСТЬ СУЧАСНИХ КЛУБНИХ УСТАНОВ У КОНТЕКСТІ
ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ**

Кваліфікаційна робота (проект)

на здобуття ступеня вищої освіти «бакалавр»

Виконав: студентка 16-411 групи
Спеціальності 034 Культурологія
Освітньо-професійної (наукової)
програми Культурологія
Галкіна Анна Павлівна

Керівник кандидат педагогічних
наук, доцент Форостян А.Ф.
Рецензент директор КЗ «Палацу
молоді та студентів» Херсонської
обласної ради

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. Роль клубних установ в організації вільного часу та дозвілля	6
1.1. Особливості організації клубної діяльності.....	6
1.2. Специфіка клубної культури на теренах України.....	20
РОЗДІЛ 2. Вплив політики децентралізації на сучасні клубні установи	25
2.1. Особливості реалізації політики Децентралізація в контексті реформування місцевого самоврядування України	25
2.2. Ротаракт - як нова форма клубної організації в Європейському просторі і Україні	33
ВИСНОВКИ	40
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	43
ДОДАТКИ	
Додаток А. Проект створення дитячого кінотеатру в контексті клубної організації «Ротарі»	47

ВСТУП

Актуальність дослідження. Одним із найдавніших, стабільних і унікальних соціальних інститутів культури є клуб. Реалізуючи найважливішу сутнісну функцію культури – комунікативну – клуб, варіюючи і модифікуючись протягом багатовікової історії людства, зберіг притаманні йому властивості, що роблять його незамінним засобом міжособистісного спілкування та вирішення локальних соціально-культурних завдань.

Значні зміни у суспільстві, політичні та економічні реформи в державі створюють нові умови для розвитку національної культури, задовольняючи духовні інтереси та рекреаційні потреби людини та залучають її до соціально-культурної творчості. Це збільшує потребу в науковому вивченні сутності, характеру та особливостей сучасного культурного процесу, зокрема, його особливого напрямку - сфери культурного відпочинку, специфіка, якої є особливо гострою у функціонуванні культурних та приватних установ. Деякі з них є клубами та відділеннями клубних установ, діяльність яких визначається динамікою суспільства та культурним простором, законами культурно-дозвілєвої сфери.

Сучасні ідеї щодо функцій типу клубних установ створювали принципово нове розуміння свят: дозвілля сприймається як культурний процес, який стимулює розвиток творчої індивідуальності, забезпечує різні культурні та рекреаційні заходи, створює умови для визначення та задоволення свободи вимог та інтересів, відпочинку та ініціативи вцілому. На цій основі систематизували свої розробки Ж.Атаянц, Т. Вдовенко, Н. Камінська, Т. Кисельова, Ю. Кротова, Є. Мамбекова, І. Новікова, Л. Романенкова, Р. Салахутдінова, О.Терехова тощо. Особливості національних клубів та їх педагогічний потенціал виявлено у представників культурної та мистецької школи України

О. Грицконкої, І. Дзюби, Г. Задарук, І. Зязюна, В. Пичини, В. Подкопаєвої, Н. Тарасюка, І. Хижняка, Н. Кальюк тощо. Виходячи з їх досліджень можемо констатувати, що дозвілля в Україні є важливим елементом для вивчення діяльності клубів, але в той же час, досвід роботи іноземних клубів та клубних установ продовжує цікавити вітчизняних вчених науковців та практиків.

Зважаючи на це, актуальним і науково виправданим є обрання теми даного дослідження **«Діяльність сучасних клубних установ в контексті децентралізації»**.

Мета дослідження – дослідити процес оновлення клубів та клубних установ в контексті політики децентралізації.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання наступних **завдань**:

1. Визначити особливості організації клубної діяльності.
2. Розглянути специфіку клубної культури на теренах України.
3. Проаналізувати реалізацію політики децентралізації в контексті реформування місцевого самоврядування в державі.
4. Дослідити впровадження «ротаракт» як форми оновлення клубної роботи в Україні.

Об'єкт дослідження – клубні установи.

Предмет дослідження – особливості реформування та функціонування клубних установ в Україні в контексті політики децентралізації.

Для вирішення поставлених завдань були використані **теоретичні методи дослідження**: аналіз, індукція та дедукція, порівняння, узагальнення, конкретизація.

Практичне значення отриманих результатів. Проведене дослідження дасть можливість у майбутньому використовувати нові форми та підходи щодо вдосконалення соціально-культурної діяльності в клубних установах.

Апробація. Основні теоретичні та практичні результати роботи доповідались на XI Всеукраїнській науково-практичній конференції «Зарубіжна та українська культура: питання теорії, історії, методики».

Структура роботи. Робота складається із вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

РОЗДІЛ 1

РОЛЬ КЛУБНИХ УСТАНОВ В ОРГАНІЗАЦІЇ ВІЛЬНОГО ЧАСУ ТА ДОЗВІЛЛЯ

1.1. Особливості організації клубної діяльності

Слово «клуб» вперше було використано в часи королеви Анни (1702-1714 рр.). Англійське слово «club» походить від англо-саксонського дієслова «cleafan», що означає «ділитися з ким-небудь, розділяти що-небудь з будь-ким». В кінці XVIII століття Семюель Джонсон визначив значення «клубу» як «зібрання добрих друзів, які об'єдналися на відповідних умовах» [26, с. 275].

В енциклопедії Брокгауза і Ефрона сказано: «Бути членом англійського клубу – значить процвітати» [26, с. 275]. В історичному Англійському клубі вперше були введені принципи демократичного управління громадською організацією: він був заснований самим суспільством і жив за власним статутом. Щорічно вибирали керівництво клубу – Старшин. Цей принцип збережений і до нашого часу. В історичному клубі обговорювалися найважливіші сторони політичного і громадського життя країни. Спеціальна кімната для політичних дискусій в палаці Англійського клубу мала назву - «розумна кімната». Сюди, за висловом М. Карамзіна, з'їжджалися, «щоб дізнатися загальну думку» [1, с. 43].

У кінці XIX – початку XX століття з'являються дитячі позашкільні установи, як соціальне і педагогічне явище, виникнення яких пов'язане з іменами І. Беневського, Н. Бартошевича, К. Венцеля, А. Зеленко, А.Кокошина, П. Лесгафта, А. Третьякова, С. Шацького, К. Фортунатова та інших прогресивних діячів. Вони, використовуючи вже існуючий досвід організації діяльності закладів позашкільної освіти, а також запозичуючи позитивний досвід подібної діяльності в Північній Америці

і ряді європейських країн, обґрунтовували необхідність організації позашкільної роботи з дітьми та здійснили спробу створення позашкільних, в тому числі і клубних, об'єднань для дітей робітників і службовців. На думку перших ідеологів і творців позашкільних установ, клубні об'єднання повинні були вирішувати завдання зниження негативного впливу середовища, в якому знаходилися діти найбідніших верств міського населення і в той же час сприяти їх просвіті та різноплановому розвитку через залучення до організованих форм дозвілля [11, с. 155].

На початок 1930 року в СРСР існували клуби: професійні, червоноармійські, територіальні. Всю роботу в клубах прагнули побудувати на підході близькому до побуту робочого, до умов його трудового та сімейного життя. Разом із тим клуб повинен був задовольнити природне прагнення робочого до відпочинку і розваги після робочого дня. Важливим було поєднання політико-освітньої роботи з культурним відпочинком (індивідуальний та хоровий спів), довідково-консультаційною роботою, радіо, вечорами запитань і відповідей, політграми (політлотерея, політрулетка), сімейними вечорами тощо. Сюди необхідно віднести роботу бібліотеки-читальні, яка проводила роботу не тільки із забезпечення книгами читацької маси, а й роботу з читачами шляхом пропаганди книги, рекомендації її читачеві. Гуртки в клубах носили тимчасовий або тривалий характер. Клубна робота того часу ґрунтувалася:

- на поєднанні теорії з практикою;
- на масовій основі;
- на основі самодіяльності;
- з повним урахуванням особливостей і інтересів різних верств населення і груп;
- на відображенні життя даного району, союзу, заводу, підприємства, установи;

- на основі безперервності, плановості, систематичності.

Значимість клубу полягала в тому, що клуби вважалися центром виховання, барометром культурної самодіяльності та сприяли прискоренню культурної революції в країні. Головним в клубній роботі 30-х років ХХ століття було створення атмосфери ідейної спільноти однодумців, спрямованої в «світле майбутнє», життєствердної пропаганди патріотизму і готовності до самопожертви в ім'я соціалістичної Батьківщини [10, с. 16].

Історія розвитку клубних установ в Україні бере свій початок з історії перших студентських клубів. Поступова фаза розвитку асоціацій студентських клубів на етнічних територіях України розпочалася у ХVІ столітті, коли "Братством молоді" було створено в Острозькій Академії перше студентське зібрання. Ці організації вже існували в різних братських школах. Зрозуміло, що характер студентських клубних асоціацій вплинуло на потреби суспільства, що відповідає одному або декількох історичних періодів. У історичному дослідженні Клубної діяльності можна констатувати, що найбільш активними учасниками є студенти, стипендіати, які значною мірою сприяли створенню та запуску студентських клубів [25, С. 113]. Таким чином, асоціації студентських клубів засновані в середньовічних університетах, братських школах та духовних семінарах є початком розвитку клубної діяльності.

Проте генезис студентських клубних установ пов'язано з дев'ятнадцятим століттям. У нашому випадку, під студентськими клубними організаціями, будемо розуміти асоціації, спілки, кола, клуби, компанії, спільноти, діяльність яких спрямована на досягнення культурних, художніх, спортивних та духовних потреб молодих студентів. Окрім задоволення потреб людини у вільний час ці асоціації здійснювали освітню, благодійну функції. З одного боку, існувала студентська асоціація, оскільки їхня діяльність не була законно-

врегульована створенням університету, з іншого боку, не було заборони в частині спрямованості своїх операцій [19, с. 14].

Наприкінці XIX, на початку XX століття в Україні існує мережа народних будинків. Клубні установи такого типу були створені з ініціативи зрілої частини представників верхнього та середнього класу. Їх головне завдання була культурно-освітня робота для представників нижчих сегментів населення, для трансляції буржуазних моральних цінностей, поширюючи життя буржуазного прошарку населення. Враховуючи величезну популярність цих організацій серед усіх верств середнього та нижчого класу дореволюційного суспільства, ліберальної буржуазної та багатьох представників вони перетворювались у центри політичного впливу та пропаганди.

Соціалістична система дає новий етап розвитку клубних установ. Вони будують багато нових рекреаційних зон та створюють організації; сталі та закриті об'єкти що були під заборонаю стають доступними для громадськості. Важливість цих культурно-рекреаційних організацій для радянської держави показує, що в умовах економічних труднощів надаються важливі кошти для їх підтримки, технічного обслуговування та підтримки. Клубні установи переходять на державне утримування і стають частиною системи. У 1940-х роках майже всі міста та колгоспи (сільське господарство та місто) мали заклади культури клубного типу [10, с. 20]. Важлива роль, цих установ, визначається ролюю у спілкуванні нового ремесла, культурного майна, встановлення та роботи нових суспільних відносин у формуванні нового культурного середовища та соціуму. В історії Всесвітнього державного будівництва вперше відтворення населення визнається соціальним завданням у Конституції та інших правилах. Створення української держави спонукало клубні установи до подальшого розвитку соціальних ініціатив та різноплановості клубів [22].

Таким чином, до XVIII століття клуб був громадською організацією, що об'єднувала людей зі спільними інтересами на добровільних засадах з метою спілкування, відпочинку, розваги (переважно для еліти держави). На початку XIX століття (час розвитку салонів, гуртків, товариств різної спрямованості) клуб – це громадська організація, яка об'єднує людей зі спільними інтересами різних станів для камерного проведення часу (художні, літературні, музичні). На початку XX століття клуб – це організація, в якій брало активну участь купецтво. З'являється нова форма дозвілля – спільні обіди в ресторанах. Крім цього, в клубах здійснювалася самоосвіта робітників. В даний час клуб – це освітнє об'єднання однодумців, створене з метою навчання, виховання, спілкування, спільної діяльності та дозвілля, різнобічного розвитку і самореалізації особистостей, об'єднаних науковими, художніми, спортивними або іншими інтересами.

Клубу притаманні такі особливості: добровільність членства, наявність елементів самоврядування (загальні збори, Рада), єдність мети, камерність, наявність клубної символіки та атрибутики (назва, девіз, пісня, форма, емблема, значок) тощо.

Сучасні клубні заклади – установи, яким не просто утвердитись у сучасному соціумі з його вимогами, ставленням і оцінками. Тож будь-який клубний заклад намагається реалізувати побажання відвідувачів і водночас виконати запити суспільства по задоволенню культурно-дозвіллевих потреб та сприяти розвитку творчих здібностей громадян, щоб культура і мистецтво були актуальними, щоб представлені заходи не були лише згадкою про вчорашній день, а працювали на майбутнє, щоб прилучали громадськість до народної культури та життя, розкривали, відповідно смак і талант особистості.

Ефективна діяльність клубів залежить від професійної підготовки фахівців які здійснюють якосну та професійну діяльність своїх функціональних обов'язків: надають важливі культурні послуги

різноманітним категоріям населення, використовуючи сучасні форми та методи; організують роботу клубних утворень; проведення заходів; обслуговування та просування різних напрямів народної художньої творчості [1, с. 42].

Клубна діяльність курується Міністерством культури та інформаційної політики України, керується у своїй роботі Конституцією України, законами України, актами Президента України, постановами Кабінету Міністрів. Міністерство культури та інформаційної політики України – державний орган виконавчої влади України, діяльність якого створюється та координується Кабінетом міністрів України [14, с. 17].

Міністерство очолює Міністр культури України, якого призначає Верховна Рада України у встановленому законодавством порядку. До 1995 року міністерство носило назву «Міністерство культури». Після цього до 2005 року – «Міністерство культури та мистецтв». Після реформ і реорганізації 2005 року міністерство отримало назву «Міністерство культури і туризму». У 2010 році було повернуто назву «Міністерство культури України». 29 серпня 2019 року було реорганізовано в Міністерство культури, молоді та спорту України. 23 березня 2020 року міністерство отримало діючу назва. З 4 червня 2020 року міністерство очолює український політик, журналіст, медіа-менеджер Олександр Владиславович Ткаченко.

У своїй діяльності клубні заклади спираються на низку законів та законодавчих актів. Перш за все, це – Конституція України – основний закон держави, ухвалений 28 червня 1996 року. Однією з конституційних свобод громадянина України, відповідно до Статті 54, є «... свобода літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності» [12]. Крім того, згідно Статті 23 «кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при

цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язки перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості» [13, с. 166].

Ці статті Конституції спрямовані на розвиток та активізацію творчої активності людини та стимулюють створення відповідних умов та сприятливої атмосфери для мистецької діяльності, поширення та популяризації мистецьких творів, культурно-просвітницької діяльності, сприяють зростанню загального культурного рівня української нації та збереженню її національної свідомості. Крім того, кожний громадянин має право на «... результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності; ніхто не може використовувати або поширювати їх без його згоди, за винятками, встановленими законом» [12].

Взагалі під культурою, у широкому сенсі цього слова, розуміється сукупність різноманітних матеріальних і духовних цінностей і благ, створених суспільством, що визначає певний рівень його розвитку в державі. Правові засади діяльності у сфері культури, регуляція суспільних відносин, пов'язаних зі створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей, визначаються Законом України «Про культуру», прийнятим 14 грудня 2010 року.

Згідно цього Закону, а саме в Статті 1, розкривається зміст важливих для нас термінів, а саме [5]:

1) культура - це сукупність матеріальних та духовних артефактів певної спільноти людей (етнічна, нація), накопичена та збагачена протягом тривалого періоду покоління до покоління, включає всі види мистецтва, культурної спадщини, культурної цінності, науки, освіти та відображення розвитку спільноти;

2) культурно-мистецька освіта – спеціальна освіта у сфері культури і мистецтва;

3) Мистецтво є творчою діяльністю у сферах: інші види мистецтв літератури, архітектури, скульптури, музики, танців, та інших видів людської діяльності;

4) Творча діяльність полягає в тому, щоб пояснити культурну творчість, включаючи культурні доробки народу.

Законодавство України про культуру регулює (Ст. 2, ч. 2) [5]:

1. Діяльність у цій галузі: художня література, театр, музей, хореографічна, пластична, архітектура, дизайн; нематеріальна культурна спадщина, включаючи народну культуру (фольклор, традиції, митниці та церемонії, діалект, морські ремесла та ремесла, історичні топоніми тощо); захист національної культурної спадщини, включаючи культурну спадщину; музейний бізнес, колекціонування тощо. Художня та естетична освіта, особливо культурна та художня освіта, позашкільна освіта сфери культури, педагогічної діяльності в культурних навчальних закладах; наукові дослідження в галузі культури.

2. Інші види діяльності, основною метою яких є створення, збереження, поширення та використання культурних цінностей, культурної спадщини та культурних переваг.

Законодавство України про культуру має на меті (Ст. 2, ч. 3): Забезпечення реалізації та захисту конституційних прав і свобод громадян України у сфері культури, а саме: створення правової гарантії для вільної поведінки, свободи творчості, культурної спадщини та інформації про них; збереження та відтворення національної культурної спадщини; узгодження відносини у сфері культури з точки зору інтелектуальної власності у сфері культури, що забезпечують реалізацію та захист авторських та суміжних прав; визначення пріоритетів державної політики, форми, умови для державної підтримки, недержавні гарантії, що впливають, громадськість Механізм впливу, механізм громадського впливу у формуванні та проведенні державної політики у сфері культури [7].

Як відомо, художня творчість є високосвідомою діяльністю людини, що породжує об'єктивно нові суспільно значущі витвори мистецтва. Адже для творчої особистості свобода є життєво важливою цінністю, запорукою досягнення найвищої мети – прояву власної унікальності, внутрішньої сутнісної неповторності, цілісному творчому самоствердженню [13, с.122]. Свобода творчості – поняття, яке використовується в конституційному праві для позначення одного із суб'єктивних прав людини. В українському законодавстві свобода творчості закріплена у Статті 7 Закону України про культуру: «Держава гарантує свободу творчості, вільний вибір діяльності у сфері культури. Право людини провадити творчу діяльність може реалізовуватися і на професійній, і на аматорській основі. Держава сприяє творчій діяльності митців і творчих спілок. Втручання у творчий процес і здійснення цензури у творчій діяльності не допускаються» [5].

Крім того, слід відзначити, що свобода творчості захищається також Статтею 10 Конвенції, про захист прав людини та основоположних свобод (1950 р.), де стверджується, що «кожен має право на свободу вираження поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів» [14, с. 54], а також Статтею 13 Хартії засадничих прав Євросоюзу (2000 р.), яка визнає літературу, мистецтво та наукові дослідження вільними від обмежень. Окремо Хартія гарантує повагу до академічної свободи, а також свободу вираження поглядів та інформації (Ст. 11).

Визначення для клубних установ постановою Кабінету Міністрів України від 12. 11. 1998 р. №1775 "Про стандарти надання населення клубними установами", за територією кожного регулювання чи міської ради, найменшого врегулювання клубу [4, с. 22]. Крім того, зазначено, що в регулюванні, який знаходиться понад 5 кілометрів від основного

інституту культури та має понад 200 мешканців, має власну клубну установу.

Із перших днів свого заснування клуби були чи не єдиними центрами виховання і формування особистості. Людина приходила на такі заходи, щоб набути знання, поповнити ті, які вона здобула в сім'ї, школі, трудовому колективі. Кожна особистість, незалежно від віку, расової приналежності, мала можливість взяти участь у роботі будь-якого гуртка, чи в якомусь заході. Вона могла проявити свої здібності, отримати різні навички, а головне – відпочити. Саме клуб міг запропонувати щось своє в дозвіллевій діяльності населення.

Слід зазначити, що процес виховання в клубі відрізняється від процесу виховання в навчальній діяльності за своєю метою, складом відвідувачів, формами занять. Дозвіллеві заходи у клубі за змістом та формою набагато різноманітніші, ніж навчальні та професійні; важливе значення відіграє сам процес діяльності, а не досягнення результату. Важливим завданням клубних працівників є створення умов та надання можливостей для цікавого, змістовного відпочинку населення, для розширення його світогляду, поповнення знань, удосконалення умінь та навичок, які потім можуть застосовуватися в інших сфер життєдіяльності людини [3, с. 24].

Самоосвіта у сфері дозвілля здійснюється через читання; участь у семінарах-практикумах, дискусіях, ділових іграх, екскурсіях; прослуховування музики; перегляд науково-популярних та документальних фільмів тощо. Сформовані в клубі вміння та навички допоможуть особистості якісно проявити свої творчі здібності, вміло застосувати набуті знання в трудовому процесі, у навчанні, побуті, громадській роботі, розвагах та під час відпочинку. Синтетична спрямованість клубу дозволяє збирати під одним дахом людей із різними вміннями та інтересами, створює умови для їхнього спілкування і взаємного духовного та емоційного збагачення.

Отже, заклади культури клубного типу мають значний педагогічний потенціал впливу на відвідувачів. Однак ефективне використання цього потенціалу потребує від закладів культури постійного удосконалення: матеріально-технічного, кадрового, інформаційно-методичного [3, с. 17]. Завданням клубу є створення умов для відповідного проведення дозвілля, підвищення рівня знань, умінь, навичок населення.

До пріоритетних напрямів роботи закладів культури варто віднести:

- сприяння створенню єдиного регіонального культурного простору, збереження цілісності національної культури;
- сприяння утвердженню високих моральних засад, гуманістичних ідей у суспільному житті;
- захист і збереження історико-культурної спадщини як основи національної культури, турботу про подальший розвиток традиційних культур народів та етносів;
- активізацію культурно-просвітницької та виховної роботи серед населення, насамперед серед дітей і підлітків, через відродження національних свят та обрядів, пропаганду кращих духовних надбань українського народу, підтримку та розвиток традицій, спрямованих на зміцнення української родини, виховання любові до рідної землі, формування демократичного світогляду, самосвідомості та національної гідності громадян України.

Основними функціями клубних установ є культурно-творчі, освітні, пізнавальні, розважальні, методичні функції [15, с. 126]. Основні завдання, що включають клубні установи, можуть бути визначені наступним чином:

- створення умов для задоволення культурних потреб населення;
- підтримка та збереження ремесел;

- розвиток аматорського мистецтва, аматорського народного мистецтва;
- створення та організація творчих команд, кола, досліджень, аматорських асоціацій та клубів у інтересах, інших клубових формувань;
- підтримка соціально важливих культурних та творчих, пізнавальних та розваг, художніх та естетичних ініціатив;
- введення нових форм дозвілля відповідно до потреб населення;
- надання інформаційно-методичних послуг та консультацій з культурно-дозвілля та інших установ в організації пом'якшеного відпочинку [16, с. 55].

Серед клубних закладів чільне місце щодо виконання вищезазначених завдань надається музеям, культурно-історичним заповідникам. Музей є унікальним культурним інститутом, що існує понад 300 років. Всього у світі існує понад 35 тисяч музеїв. Музеї України є невід'ємною частиною світової музейної спільноти. Особливістю українського музейництва, започаткованого ще в ХІХ ст., був тісний зв'язок із потребами суспільства. Нині в Україні діє 61 історико-культурний заповідник (з них 14 національних), а також майже 400 музеїв (7 національних). Під охороною держави – понад 130 тис. пам'яток. Цією величезною галуззю опікується Державна служба з питань національної культурної спадщини, яка була створена відповідно до Указу Президента України [6]. Цікавим є той факт, до Списку всесвітньої культурної спадщини ЮНЕСКО включено лише три українські об'єкти – Софійський собор, Києво-Печерську Лавру в Києві, історичний центр Львова. У 2003 році до попереднього Списку всесвітньої культурної спадщини внесено комплекс споруд Бахчисарайського ханського палацу.

Дослідження та узагальнення іноземного клубу доводить бажаність класифікаційних клубів та установ за такими характеристиками:

1. Спектр діяльності (єдиний профіль та багаторазовий профіль);
2. Зміст діяльності (політики, громадські, промислові, комерційні, технічні, відсотки, моральні та етичні, естетичні, спортивні, рекреаційні);
3. Функціональною ознакою (пізнавальні, творчі, клуби спілкування);
4. Віковими характеристиками (дитячі, підліткові, молодіжні, клуби для людей похилого віку);
5. Соціально-демографічними особливостями (гетерогенні, гомогенні, професійні);
6. Напрямом діяльності (рекреаційні, спортивні, соціальні, навчальні);
7. Предметом захоплення (хоббі-клуби, клуби за інтересами);
8. Джерелами фінансування (комерційні, державні, добровільні).

Визначена класифікація не охоплює всю різноманітність клубних закладів та установ, оскільки в практиці іноземного клубу є мобільні, короткострокові, спонтанні, так звані "Екзотичні" клуби з нестабільним функціональним характером.

Слід зазначити, що використання іноземного культурного та рекреаційного та рекреаційного досвіду у національній практиці відпочинку можливий лише з точки зору врахування культурно-рекреаційної практики в Україні. Цей підхід дозволить: створення принципово нової моделі Національного клубу відповідно до сучасних суспільних потреб; покращити функціональну систему світових досягнень, заснованих у цій галузі; посилити теоретичне дослідження культурно-рекреаційної діяльності Росії Національні клуби та клубні установи [14, с. 14].

На нашу думку, пріоритет клубних установ повинен надавати програми: велику організацію підлітків та молоді, розвиток творчого та духовного потенціалу молоді, з урахуванням їх підготовки та реалізації,

запобігання та реалізації самовдосконалення. Злочини та негативні явища у поведінці підлітків та молоді неможливо ігнорувати, а діяльність цих установ спрямована на сприяння здорового способу життя, підтримці талановитих молодих людей, направленість на професійну спрямованість та зайнятість.

Особливо цікавий досвід іноземних клубів у роботі з людьми похилого віку. Зовнішні клуби зосереджуються на решті народу "Золотий вік" - пов'язано з наступними чинниками: значно збільшило кількість людей у цього віку; збільшення вільного часу для людей похилого віку порівняно з іншими віковими групами; дозвілля високого рівня; розвиток різних видів дозвілля; уважне ставлення громадськості до людей похилого віку [2].

Таким чином, можна визначити основні напрями реалізації клубних заходів для людей похилого віку: культурно-рекреаційна діяльність, яка зосереджується на виявленні творчої діяльності людини (перша, використовуючи художню терапію, бібліотерапію, пам'ять психотерапії); спортивна і фізична культура та охорона здоров'я; праця в "групах хобі"; культурні та рекреаційні заходи, спрямовані на задоволення потреб міжособистісного зв'язку тощо [2].

Аналіз досвіду у культурно-рекреаційних заходах Західної Європи та Сполучених Штатів показав, що клубні організації, іноземні інститути, оптимально залучені до "третього" віку культурного суспільства, підтримуючи його активний спосіб життя, усунувши суб'єктивні – не вигідне протиріччя, сприяє гармонізації духовної складової з життєвим, з досвідом та знаннями. Безперервна перевага клубу полягає у використанні різноманітних форм та методів роботи, де для кожної людини похилого віку, стоїть сприятливі обставини особисто - орієнтованого спілкування.

1.2. Специфіка клубної культури на теренах України

Різноманітність культурно-рекреаційних видів відкриває широку можливість продемонструвати та розвивати творчий потенціал підрозділів, які реалізують в роботі клубної установи принципи навчання. Тренінг клуб - це добровільна аматорська асоціація, заснована на спільних інтересах та задоволенні потреб громадян у аматорській технічній та творчій діяльності, творчі спільні дії, що сприяють розвитку довіри своїх учасників, розвивають та поширюють педагогічні основи. Створити культурні цінності, а також зєднати бажання отримати реальну інформацію та знання, що використовуватимуться в різних галузях суспільного життя, культури, літератури та мистецтва, науки та техніки, контролювати корисні навички у сфері життя нової культури, формувати стиль життя, відпочинок та розважальний сегмент – головне завдання організації [21, с. 76]. Клубні установи використовують наступні форми роботи:

- Організація навчання;
- Репетиція, концерти, вистави, навчання, поїздки.
- Організація колективної програми з переглянутим репертуаром (1/3 репертуару) або новими виставами та виставками.

У всіх учасників художніх груп традиційні жанри здійснюються шляхом вивчення та вдосконалення природних даних (голосу, слуху та інших). Курси в клубі можуть діяти частково або за рахунок бюджетних коштів.

Освітня функція клубами, відповідно до законодавства України [4, с. 33], здійснюється керівником установи та керівником гуртка який набув навичок у визначеному та відповідному напрямку. Голова культурного закладу передбачає проведення необхідних дій та облаштування для викладання та моніторингу своєї діяльності.

Відповідність спрямованості клубу покладено на керівника установи та керівника гуртків в цій установі.

У список клубних формувань може бути включений: 1. Хоровий колектив - невеликий хор (принаймні 12 осіб), середній хор (не менше 20 осіб), великий хор (50-60 осіб). Залежно від вимог художнього керівника:

1. Чоловічий, жіночий, дитячий, змішаний хор, до речі спів передбачає: академічний, народний, поп напрям.

2. Вокальні ансамблі (круги) - не менше 6-8 осіб; Вокальні ансамблі - не менше 10 осіб; Вокальні групи - від 2 до 8 осіб; Маленькі форми - (дует, тріо, квартет, квінтети).

3. Ансамбль пісені та танцю - це поєднання вокального виконання з хореографічним. Основною особливістю є наявність балетної групи в хорі або ансамбля.

4. Народна пісня та театр танцю - це поєднання діючого, вокального та хореографічного виконання. Творчі програми об'єднуються один сценарій.

5. Хореографічні колективи (ансамблі, студії, гуртки) - не менше 16 осіб. Ескорт - це фонограма або оркестрова група.

6. Вокально-інструментальні ансамблі (групи) - це поєднання інструментального виконання з вокалом.

7. Театральні колективи - не менше 15 осіб; Театральні колективи малих форм, театральні трупи - не менше 10 осіб; Художня студія читача - не менше 10 осіб; Читання художньої поезії - принаймні 6 осіб.

8. Фольклорні колективи (фольклорні групи) - щонайменше 6 осіб.

9. Дослідження кіно, фотографії, образотворчого мистецтва - не менше 10 осіб.

10. Гурт декоративного, художнього мистецтва - не менше 10 чоловік.

11. Місцеві збирачі старожитності - не менше 10 чоловік.

12. Спортивні гуртки, гуртки фізичної культури та напрямку здоров'я - не менше 10 осіб.

13. Гуртки культурного та місцевого спрямування (приготування, різблення та шиття тощо) - не менше 10 осіб [16, с. 34].

Нормативно-правовою базою здійснення діяльності клубних формувань є: Загальне Положення про клубне формування закладу культури системи Міністерства культури і мистецтв України (наказ Міністерства культури і мистецтв України № 835 від 07.12.2004 р.); Примірне Положення про любительське об'єднання, клуб за інтересами системи Міністерства культури України (наказ Міністерства культури України № 171 від 05.07.1993 р.); Наказ Міністерства культури і мистецтв України від 23.06.1999 № 415 «Про Положення про народний (зразковий) аматорський колектив у культурноосвітніх закладах системи Міністерства культури і мистецтв України». Наказ Міністерства культури України від 11.10.2013 № 968 «Про внесення змін до наказу Міністерства культури і мистецтв України від 23.06.1999 № 415 [4; 5; 7].

Хочеться звернути увагу на такий вид клубної діяльності як клубні вітальні (світлиці). Клубна вітальня або світлиця розташована в приміщенні (кімната) де інтер'єр оформлений відповідно до напрямку його діяльності. Всі різновиди віталень мають художню та художньо-спрямовану орієнтацію і поділяються на літературно-музичну, театральну, клуб української культури (або Шевченківський), національний (білоруський, болгарський, чеський тощо). Він організовує роботу та надає перевагу подіям та лідерам живого персоналу - вітальня ворожнеча. Клубна вітальня - форма роботи з невеликими групами відвідувачів культурного закладу, беручи до уваги їх вік, професійні характеристики, задоволення культурних потреб у поширенні знань та зацікавленність [22, с. 308].

Клубні установи, особливо сільські клуби вважаються - основними клітинами, навколо яких вирує культурне життя у сільській місцевості.

Мережа клубних установ у сільській місцевості становить понад 16 000 одиниць, з яких 80% сільські клуби. На основі культурних будинків є різні гуртки, найпоширеніші - вокальні, хореографічні, театральні, художні. Вони часто є єдиним місцем проведення вільного часу та творчого розвитку для дітей та дорослих.

В Україні, в цей час у 1998 році існує стандарти, що свідчить про те, що принаймні одне клубне об'єднання (основний) повинен діяти на території кожного села, ратушу. Однак, цей підхід не враховує жодних демографічних змін, що відбулися в Україні за останні двадцять років або громадські об'єднання які є частиною реформи – децентралізації. Так, є ситуації, наприклад, велика місцева культурна будівля, яка навряд чи використовується у невеликому селі. І навпаки, застарілі будинки, в яких постійно організовуються події за участю всієї громади.

Перше, що повинно керувати громадою, - це проаналізувати потреби жителів та користувачів культурних послуг [15, с. 127]. У подальшому, поданні пропозиції можуть базуватися на плані стратегічного розвитку культурної мережі громади.

Існує тенденція згортання самодіяльної художньої творчості, що пов'язано зі зниженням інтересу молоді до її традиційних видів. Натомість зростає кількість колективів спортивного танцю, брейк-дансу, сучасних напрямків молодіжної музики тощо. Створення платних угруповань у клубному закладі дає можливість залучити до занять у них якомога більше людей, не опираючись на бюджетне фінансування. Всі витрати в таких колективах покриваються за рахунок внесків учасників. Нині найбільшою популярністю користуються гуртки і студії хореографії, естрадної музики, театрального мистецтва, шейпінгу, живопису, вишивання, флористики, декоративно-прикладного мистецтва тощо. Комплектування гуртків проводиться за бажанням учасників у кількості, яка забезпечує їхню самофінансування. Навчання

здійснюється за авторськими або типовими планами і програмами [23, с. 124].

Є звісно й інші варіанти трансформації застарілих клубів – можуть бути створенні багатофункціональні "хаби", тобто - культурні та розважальні центри, які поєднують функції бібліотеки та комп'ютерний клуб, надають громадський простір для спілкування, та місце для проведення культурно-розвиткової діяльності. Критеріями оцінювання якості соціально-культурної діяльності мають бути: корисність і відповідність запитам населення; актуальність та якість соціокультурних послуг; інформативність та змістовність заходів; сучасність методів, форм і способів виконання; високий художній рівень.

РОЗДІЛ 2

ВПЛИВ ПОЛІТИКИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ НА СУЧАСНІ КЛУБНІ УСТАНОВИ

2.1. Особливості реалізації політики децентралізації в контексті реформування місцевого самоврядування України

Сучасні тенденції в організації державної адміністрації Європейського Союзу демократичної децентралізації влади, виконаної шляхом зменшення повноважень в центрі, що стосуються найближчого державного органу та передача основних повноважень на місця.

У зв'язку з цим слід враховувати питання про здійснення економічних, соціальних та політичних перетворень в Україні в контексті реалізації політики європейської інтеграції. Ефективність цього курсу вимагає повноважень на всіх рівнях, узгоджених заходів: реалізація значних інституційних змін; реформування принципів та трудових методів, перепідготовки та підвищення кваліфікації для персоналу; фінансової та економічної можливості для розвитку місцевого самоврядування тощо [16].

Ці дії повинні бути здійснені, зважаючи на найкращий європейський досвід, інноваційні інструменти місцевого та регіонального розвитку, а також широкий спектр програм міжнародної технічної допомоги та кваліфікованим фахівцям.

Такі підходи до реформ потребують узагальнення кращого досвіду, спрямованість на розвиток та вдосконалення поняття "належного врядування" на міжнародному рівні.

Слід зазначити, що для системи місцевого самоврядування, в першу чергу, і перш за все, потрібні процеси, що з'являються в зовнішньому середовищі (перехід до національної незалежності,

ринкова економіка, розвиток демократії, формування громадянського суспільства тощо). Кожна система, яка розвивається (включаючи місцеве самоврядування), має час і місце для особистості та місце, в якому також є розвиток системи.

Відключіть інноваційні інструменти для розвитку систем місцевого самоврядування вже неможливо, вони необхідні для поєднання в конкретній системі - системі належного управління. Ця система повинна бути динамічною, яка розвивається разом із системою державного управління. Такий підхід забезпечить систему місцевого самоврядування важливими механізмами для вирішення протиріч та переходу на нові рівні функціонування. Будь-яке самоврядування, незалежно від структури, розміру, цілей та функцій, можна вважати соціальною системою, яка може бути ефективно розробленою на основі стандартів "доброго управління".

В Європейському Союзі, при визначенні основних принципів "доброго управління", були враховані однорідні члени європейських адміністративних процесів. В їх змісті більшість цих принципів однакові. Також згадаємо, такі принципи, як: надійність, передбачуваність, відкритість, прозорість, відповідальність, ефективність та ефектність.

У той же час, концепція " доброго управління" створює межі будівництва нового посібника, особливо зосереджуючись на елементах лідерства та зв'язку; це насправді міра для сприйняття ідеї самоврядування та демократії, залучення громадян до спільного вирішення питань місцевого значення [16].

Відповідно до термінології ООН, програми розвитку, можна характеризувати основні компоненти, притаманні "доброму управлінню":

1. Участь (Participation).
2. Верховенство права (Rule of law).

3. Прозорість (Transparency).
4. Відповідальність (Responsiveness).
5. Орієнтація на консенсус (Consensus orientation).
6. Справедливість (Equity).
7. Ефективність та результативність (Effectiveness and Efficiency).
8. Підзвітність (Accountability).

У той же час, сьогодні лідери України турбуються певними етапами щодо реформування системи місцевого самоврядування, систематичними стадіями її просування у соціумі.

Таким чином, на 1 квітня 2014 року Урядом України було затверджено Концепцією реформування самоврядування та територіальної організації влади в Україні, спрямованої на визначення інструкції, механізми та умови ефективних місцевих послуг та територіальної організації, яка буде встановлена та підтримуватиме життєве середовище для громадян, забезпечуватиме високоякісні державні послуги. Формування інститутів для реалізації прямого запиту щодо задоволення інтересів громадян у всіх сферах життя на території, координуючи інтереси державних та територіальних громад [10].

Можемо підкреслити, що для реформи місцевого самоврядування в Україні, характерні ряд завдань, вони поглинають ознаки різних видів (типів) реформ, що застосовуються в різних європейських країнах.

Місцеве самоврядування сьогодні є важливим чинником демократизації суспільного життя, децентралізації управління та необхідною умовою формування громадянського суспільства, влади у своїй джерелі – державі людей.

В Україні були прийняті конституційні принципи місцевого самоврядування, ратифікованна Європейська хартія місцевого самоврядування, ряд основних правових актів, що регулюють діяльність органів місцевого самоврядування. Крім того, як показано в концепції реформування місцевого самоврядування та організації влади в Україні,

система місцевого самоврядування сьогодні задовольняє потреби не всього суспільства.

Функціонування органів місцевого самоврядування в більшості територіальних об'єднань не забезпечує створення та підтримку сприятливого середовища для життя, необхідного для комплексного людського розвитку, самореалізації, захисту свої права, надаючи жителям територіальних громад послуги поряд з якісними та доступними державними службами.

Це може бути переконливо стверджуватися, що без реформи місцевого самоврядування не можна подолати кризових явищ в соціально-економічному та політичному житті України.

Реалізація реформування місцевого самоврядування неможлива без оновлення правової бази та норм права. Сучасна законодавча база для місцевого самоврядування є необхідними вдосконаленням, що базується на організаційній, правовій, фінансовій, матеріальній, матеріальній, адміністративній незалежності місцевого самоврядування, розробки європейської адміністративної територіальної системи, а також принципів деконцентрації неконтрольованого, субсидіального спрямування. Наприклад, акції LEED адміністративної системи єдності тощо.

Реформа місцевого самоврядування також вимагає правильного, вірного, потрібного підбору кадрів. Тому проблема для формування та реалізації конкретної кадрової політики, покращення системи навчання, довідку, кваліфікації посадових осіб, місцевої влади, місцевої влади, професійних програм, місцевої влади тощо.

Основними сучасними експертами в аналізі місцевого самоврядування вже заплатили систематичну природу, підкреслюючи, що "самоврядування (самоврядування) є біологічною ознакою, яка нерозривно пов'язана з суспільством, такими як всеосяжна динамічна соціальна система, де процеси себе - організація та саморегуляція.

У той же час, однією з характеристик місцевого самоврядування є діяльність як системи певного спрямування або те, що має підґрунття організаційно-правового механізму, завдяки якому територіальні громади безпосередньо або через місцеві організації автономно, чи завдяки накопичувальній функції і повноваженням здійснюють автономію.

Відповідно до концепції, зазначеної реформа місцевого самоврядування та організації влади на території України, модернізація місцевої автономії повинна бути реалізована двома етапами. На першому - підготовчому етапі відбувається впровадження (2014 р.). Тобто, реалізуються такі заходи, щоб: у пріоритетному порядку сприяти конституційним змінам в Україні у формуванні регіональних і місцевих адміністрацій та розподілу повноважень між ними; розробка проектів та прийняття дій щодо запровадження прямих механізмів демократії; вдосконалення правового регулювання загальних зборів громадян за місцем проживання та створення додаткових гарантій діяльності органів державної влади; створити сприятливих умов для широко залучення населення для прийняття управлінських рішень місцевим самоврядуванням.

Створити законодавчу базу для здійснення права територіальних громад у безпасній асоціації, надаючи державну підтримку Сполучених Штатах протягом п'яти років після формування покращення послуг та інфраструктури доступу до транспортування; створити законодавчу базу для здійснення територіальними громадами співпраці на основі організаційного співробітництва між ресурсами та отримання державної підтримки, реалізації проектів співробітництва; юридично врегулювати нову систему адміністративно-територіальних взаємовідносин; моделювати адміністративно-територіальну роботу у регіонах та розробка проектів для створення правил, необхідних для завершення формування нової системи адміністративно-територіальної системи [10].

Крім того, на цьому етапі Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України визначає головним органом виконавчої влади для реформування місцевого самоврядування та організації території уряду, а також розвитку на рівні Кабінету Міністрів України механізм координації реформи вищезгаданого самоврядування.

Існує велика інформатизація та пояснювальна робота з місцевими органами влади на територіальних округах, а також зменшення законодавчої бази для діяльності місцевої влади і виконавчої влади і перетворення на новій територіальній основі їх повноважень та ресурсної підтримки відповідно до вимог концепції.

На другому етапі реалізації концепції (2015-2017 рр.) забезпечується поєднання стандартних державних послуг, надання місцевим органам влади та виконавчої влади, з урахуванням принципів максимальної доступності для споживачів та визначення умов на законодавчому рівні для їхнього належного фінансування. Серед інших важливих кроків (заходів) реформа повинна: реалізовувати конституційну реорганізацію органів місцевого самоврядування та місцевих органів виконавчої влади на новій територіальній основі із використанням прозорих виборів з урахуванням реформованої системи органів місцевого самоврядування; покращити систему планування на території співтовариства, вирішити питання новостворених схем планування територіальної громади та загальних об'єктів власності [18].

Оскільки основні очікувані результати реформи місцевого самоврядування в Україні зазначені: створенням ефективної територіальної системи органів місцевої влади та місцевих органів виконавчої влади з метою забезпечення статичного соціально-економічного розвитку відповідних адміністративних та територіальних громад; запровадження стандартів (норм) якості державних послуг населенню місцевими органами місцевого самоврядування та

регіонального рівня, критерії якості оцінки; створення сприятливих правових умов для найбільшого поширення серед населення механізмів прийняття рішень управлінських рівня, а також розвиток форм прямого впливу тощо.

У той же час, остаточний результат реформи місцевого самоврядування в Україні є вдосконалення рівня життя українських громадян, будівництво сучасного, ефективного, конкурентного суспільства, що забезпечує сталий розвиток своєї громади та регіону в цілому [18].

Звернемо увагу, що децентралізація зміцнює ефективність державного управління та підвищує рівень участі громадян у прийнятті рішень. На відміну від централізованої системи, децентралізація створює більш стійкі основи для сильного, ефективного стану, оскільки забезпечує ці завдання за рахунок допуску центральною владою вирішення поточних проблем на місцевому рівні, що надає йому великої уваги при системі та стратегічних подіях на національному рівні та при виконанні стратегічних завдань. В той же час, обмеження наслідків неспецифічних рішень захищає державу від ризику, що суперечить національним традиціям, спрощує та прискорює процеси прийняття рішень, пов'язаних з місцевими питаннями. Вона являє собою природні механізми конкуренції між місцевими громадами, які підтримують процеси розвитку, ініціюючи громадськість, сприяючи залученню громадян до співпраці з владою та участю у соціально-політичному житті, особливо на місцевому рівні. Підвищує ефективність демократичного контролю, підтримує прозорість у органах, підвищує можливість інновацій, оскільки це сприяє тестуванню та вдосконаленню нових технологічних, організаційних та соціальних рішень.

Можливі інструменти для подальшого розвитку системи місцевого самоврядування в Україні можуть бути ідентифіковані наступним чином:

" Будівництво розвитку"

" Розвиток внутрішніх справ ",

"Дрейф в очікуванні подій, які вимагають відповіді".

"Будівництво розвитку" означає інструмент, який має втечу з тоталітарної останньої централізованої системи управління, не має практично ніякої автономії у своїй діяльності, але виконує інструкції (завдання), що надходять від центральних органів влади. Сьогоднішні структурні реформи в деяких країнах виконуються точно "топ", але в цьому випадку вони не мають достатньої підтримки серед широких верств населення та місцевої влади.

Найбільш ефективним способом модернізації системи місцевого самоврядування є "розвиток внутрішніх справ", спрямований на зміцнення інституційної спроможності у надзвичайних ситуацій для виконання своїх основних повноважень, з впровадженням нових інноваційних інструментів управління та управління людськими ресурсами. Ця ситуація також забезпечує оптимальну підтримку надзвичайних ситуацій для всіх представників громад.

Аналізуючи реалізацію реформи місцевого самоврядування в Україні, можна констатувати наступні висновки:

- По-перше, система місцевого самоврядування, як правило, впливає на найширші суспільні кола, тому її реформа не повинна бути гострою і кардинальною. Оптимальне рішення - вибір моделі для «реформування зсередини»;
- По-друге, саме при реформуванні системи організації місцевих органів влади приділяється велика увага існуючому позитивному досвіду, який повинен бути закладений в основу нової системи місцевого самоврядування;
- По-третє, для практики реформи місцевого самоврядування, необхідно підготувати досить значну кількість кваліфікованих комунальних працівників, фахівців з управління і фінансів. Навіть

значні фінансові ресурси не можуть компенсувати помилки управління на місцевому рівні. У зв'язку з цим піднімаються питання надання якісних адміністративних послуг громадянам;

- По-четверте, успішне впровадження реформи місцевого самоврядування вимагає фундаментальних змін у свідомості співробітників і місцевих чиновників, а також введення нової корпоративної культури в органах самоврядування.

2.2. Ротаракт - як нова форма клубної організації в Європейському просторі і Україні

В американській та англійській моделях склалася така класифікація клубів [20, с. 108]:

«1. Ділові клуби (промисловців, банкірів, педагогів, інженерів, лікарів, адвокатів) для соціокультурного обслуговування громади, міста, штату, країни. Місцеві ділові клуби з часом об'єднуються в асоціації національного значення, утворюють міжнародні спілки та організації. Показовою, з цього погляду, є діяльність «Ротарі» клубів, «Лайонс» клубів тощо.

2. Спортивні клуби. Лише у Великобританії діють тисячі спортивних клубів, що створюються при національних спортивних асоціаціях (а їх понад 120). До того ж, є клуби й асоціації, що охоплюють кілька видів спорту: спортивні клуби для інвалідів, клуби спортивної медицини й спортивної науки, міжнародні асоціації клубного типу. На думку зарубіжних вчених, спортивний клуб – це об'єднання людей, які захоплюються переважно одним видом спорту. Членами спортивних клубів, як переконують соціологічні дослідження, є здебільшого підлітки й молодь, переважно особи чоловічої статі.

3. Жіночі клуби, що набули особливого поширення в зарубіжних країнах: ділові, клуби університетських жінок, культурні, спортивні та інші. Більшість із них створюються і діють під егідою національних організацій (Національної асоціації жіночих клубів, Спілки матерів, Великобританія, Сороптимістичної федерації американок, Американської жіночої асоціації, Національної федерації бізнесу та професійних жіночих клубів, США).

4. Клуби при навчальних закладах: головними видами їх роботи є культурно-просвітницька та пізнавальна (різноманітні гуртки, майстерні, секції); специфіка клубів полягає в тому, що вони діють не тільки як автономні клубні установи, а й постають своєрідною підсистемою школи, коледжу, ліцею, вищого навчального закладу.

5. Промислові клуби (при підприємствах, корпораціях, компаніях, фірмах) створюються для досягнення інтересів як органів управління (формування певних стереотипів поведінки, системи ціннісних і соціально-культурних переваг, «культури» своєї фірми, використання творчих потенцій особистості, акцентування на моральних стимулах до праці), так і конкретної особистості (поліпшення фізичного й морального стану індивіда, ефективний відпочинок у родинному колі, налагодження взаєморозуміння між поколіннями).

6. Клуби національних меншин, що спрямовані на організацію дозвілля та вирішення соціокультурних питань.

7. Релігійні клуби, що створюються церквою чи за підтримки релігійних організацій.

8. Сільські клуби. Дослідники вважають, що дозвіллевий чинник набуває головного значення у розвитку соціально-культурної сфери в регіонах країни. Цьому сприяють зміни в соціальній та економічній сферах суспільства: необхідність і доцільність використання місцевих ресурсів та можливостей, створення значної кількості служб консультаційного, дослідницького, фінансового характеру для

забезпечення різноманітних регіональних напрямів розвитку, нові вимоги до рівня та якості життя. Дозвілля розглядається як головний компонент економічної стратегії на перспективу, з'являються нові форми кооперації дозвіллевої сфери та економіки, набувають популярності дозвіллеві центри і рекреаційні комплекси, так звані, «пересувні клуби» » [23, с. 126].

У сучасному світі велику зацікавленість викликає така нова клубна організація, як «Ротаракт». Це громадська організація молодих людей у віці від 18 до 30 років, яка належить до великого ротаційного ротаційного міжнародного - найстарішого громадського клубу, що охоплює 36 000 клубів у 165 країнах і має більше 100 років.

Ротаракт встановлений для наступних цілей: надання можливостей для отримання інших знань та навичок для особистого та професійного розвитку, вирішення соціальних проблем внаслідок сервісу компанії та посилення дружби та розуміння між країнами через міжнародну діяльність та особисті контакти з ротакторами з інших країн. Члени клубу можуть стати молодими активними людьми у віці від 18 до 30 років. Членство в клубі передбачає відвідування зустрічей, сплачуючи внески членства (сума, яка самостійно вибирається кожним клубом), участь у проектах, волонтерська робота, створення ідей, відвідування проміжних культурних продуктів [16, с. 41].

Перший Ротаракт Клуб почав своє існування 13 березня 1968 року в університеті Північної Кароліни, що стало поштовхом для розвитку всесвітнього молодіжного руху, так на сьогоднішній день у ньому працює понад 8000 клубів Ротаракту у всьому світі. На початку 90-х років Ротаракт зміцнив свої позиції, відкривши клуби у Східній Європі: Будапешт, Прага (1991) - у цей час велика допомога допомогла сусідам ротарактян з Австрії. Рух

Появу «Ротаракту» в Україні можна прослідкувати ще з 1994 року. У той час з'явилася перша адвокаційна група, яка запропонувала

перший статут-Ротаракт-клуб у Києві. Наступного року були відкриті клуби у Львові, Тернополі та Харкові, що отримали офіційний статус.

Новим етапом внутрішньої діяльності Ротаракт є єдність України, Польщі та Білорусі як організаційної одиниці Ротарі в 2000 році. У 2000-х роках в Україні поступово розвивався Ротаракт, відкривалися нові клуби, регулярно проводились всеукраїнські конференції, а міжнародні відносини продовжували поглиблюватися. Станом на початок 2014 року в Україні офіційно зареєстровано 18 клубів Ротаракту та група засновників.

Сьогодні серед «основних напрямків діяльності українських клубів:

- турбота про дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування;
- допомога малозабезпеченим родинам та людям похилого віку;
- залучення коштів на забезпечення важливих суспільних потреб;
- міжнародні робота, спрямовані на культурний обмін та інтернаціональну співпрацю;
- екологічні проекти;
- інформаційні проекти просвітницького характеру;
- пропаганда соціальної етики та толерантності »[18, с. 46].

Клубні проекти можуть мати іншу орієнтацію, але всі вони можуть бути для 3 великих груп:

1. Проекти професійного розвитку та управління;
2. Соціальні проекти;
3. Клубні проекти. Окремі, міжнародні проекти, які, у свою чергу, можуть створювати навички та соціальні проекти.

Діяльність клубу, спрямована на професійний розвиток, повинна сприяти розширенню кругозору його членів в області професійної

діяльності, можливостей сучасного бізнесу. Не можна забувати про роль ротарактовців у розвитку суспільства. Навички, придбані в процесі активної публічної діяльності Клубу, сприятимуть проблемам кожного члена клубу.

Соціальні проекти Клуби Rotaract спрямовані на вирішення різних соціальних завдань соціуму. Ці проекти, як правило, присвячені відповідним питанням:

1) Наркотики та СНІД - У 2011 р. По всій Україні розпочався проект боротьби зі СНІДом. Тернопільський клуб організував натовп у супермаркеті, Київський центр зібрав кошти за допомогою знаменитостей, а Рівні організувала виставку без наркотиків. - Традиційні пропагандистські плакати проти СНІДу тощо.

2) Сироти та діти виїжджають без нагляду батьків. Майже кожен клуб Ротаракт в Україні організує поїздки в дитячі будинки та школи-інтернати, привозячи подарунки, обладнання, інвентар, а також організовуючи конкурси та тематичні свята для дітей.

3) Екологічний та екологічний захист.

4) Здоровий спосіб життя [21]. Рекомендується, щоб кожен клуб Ротаракт щороку реалізовував щонайменше два соціальні проекти: один на місцевому рівні, а інший на міжнародному рівні.

Клуб, організація діяльності, є основою стабільного, дружнього та міцного клубу [17, с. 1]. Заходи та проекти в клубі включають: засідання клубу, спільні свята та розваги для членів клубу, прийом гостей клубу, хронічки тобто історія клубу, створення клубних періодичних видань, створення та робота з інтернет ресурсами, і саме головне, збільшення членів клубу.

Міжнародні проекти, як правило, не віднесені до окремих груп. Однак слід звернути на них особливу увагу. Беззаперечною перевагою Ротарі та Ротаракту є міжнародний характер організації. Тому контакти з клубами Ротаракт, розташованими в інших країнах, мають багато

переваг: обмін досвідом, ідеями проєктів, інформацією про конкретний зміст ініціативи; мовна практика для членів клубу; обмін інформацією про конференції та заходи, що проводяться в інших країнах; розширена культура, Можливості для професійного обміну та дружніх візитів. В рамках взаємодії із закордонними клубами Ротаракту можна реалізувати багато проєктів із соціальними характеристиками, культурним та дружнім обміном та професійними стосунками [18, с. 29]. Міжнародні проєкти можна розділити на:

1. Засідання клубу - участь у міжнародних конференціях, семінарах Ротаракт, запрошення на заходи, організовані клубом, іноземними гостями та учасниками (можливо, спікерами), дружні візити під час перебування в країні, де відкриті подібні клубні угруповання.

2. Поштові відправлення - "паперові відправлення" дуже поширені в Ротаракторі. Зазвичай це може бути спільне спілкування з клубом на певну тему, фотоконкурс, обмін вимпелами клубу, прапорами, емблемами, ляльками, картами та іншими сувенірами, розробка календарів та збір інформації про різні клубні проєкти в різних місцях, листівки з дитячих будинків тощо. Як правило, цей тип проєктів не вимагає великих фінансових витрат, а також не вимагає поїздок до клубів-партнерів, і його можна легко здійснити в процесі спілкування електронною поштою [22, с. 309].

3. Спільні соціальні проєкти - за участю інших клубів Ротаракту (і Ротарі) по всьому світу, організуйте організацію дій, спрямовану на вирішення конкретних проблем у вашому районі. Це може бути збір книг для бібліотек іноземної літератури, забезпечення одягом тих, хто цього потребує, залучення іноземних волонтерів, організація благодійних виставок тощо.

4. Культурно-побутові проєкти - вихідні тури, організації подібних подій, заснованих на основі клубу із запрошенням іноземних гостей; організація культурних фестивалів у різних країнах. Такі

проекти включають програму дружнього обмінника ротарактовського обміну.

На території України такі клуби існують у багатьох містах, а саме: Івано-Франківську, Києві, Львові, Одесі, Полтаві, Рівному, Ужгороді, Харкові, Херсоні, Черкасах.

ВИСНОВКИ

В результаті проведеного дослідження можна зробити наступні висновки.

1. До XVIII століття клуб був громадською організацією, що об'єднувала людей зі спільними інтересами на добровільних засадах з метою спілкування, відпочинку, розваги (переважно для потомствених дворян). На початку XIX століття (час розвитку салонів, гуртків, товариств різної спрямованості) клуб – це громадська організація, яка об'єднує людей зі спільними інтересами різних станів для камерного проведення часу (художні, літературні, музичні). З початку XX століття клуб – це організація, в якій брало активну участь купецтво. Крім цього, в клубах здійснювалася самоосвіта робітників. В даний час клуб – це освітнє об'єднання однодумців, створене з метою навчання, виховання, спілкування, спільної діяльності та дозвілля, різнобічного розвитку і самореалізації особистостей, об'єднаних науковими, художніми, спортивними або іншими інтересами. Клубу притаманні такі особливості: добровільність членства, наявність елементів самоврядування (загальні збори, Рада), єдність мети, камерність, наявність клубної символіки та атрибутики (назва, девіз, пісня, форма, емблема, значок) тощо.

2. Заклади популяризації культури клубного типу в державі вони мають значний педагогічний потенціал впливу на відвідувачів. Однак ефективне використання цього потенціалу потребує від закладів культури постійного удосконалення: матеріально-технічного, кадрового, інформаційно-методичного забезпечення. Завданням клубу є створення умов для відповідного проведення дозвілля, підвищення рівня знань, умінь, навичок населення.

Основними можливостями клубних установ є культурно-творчі, освітні, когнітивні, дозвіллеві та методологічні особливості. Основні завдання, що виконують клуби, можна ідентифікувати наступним

чином: створити умови, які відповідають культурним потребам населення; підтримувати та зберігати народні художні ремесла та промисли; вдосконалювати аматорське мистецтво, народне мистецтво; створювати та організовувати творчих груп, навчальні та аматорські асоціації і клуби за інтересами, інші клубні установи тощо.

В той же час, вивчення та узагальнення досвіду іноземних клубів демонструє можливість класифікувати ці установи за такими характеристиками: спектр діяльності, зміст діяльності, функціональні можливості, вік, соціально-демографічні характеристики, управління діяльністю, суб'єктивно-господарські особливості, джерела фінансування.

3. Різноманітність культурного-дозвілля в Україні відкриває для особистості широкі можливості та умови творчого розвитку, що реалізується за допомогою роботи клубних формувань. Клубна формація - це добровільна аматорська асоціація, підтримка інтересів та задоволення потреб громадян у художній творчості, художньої діяльності, яка підтримує розвиток своїх учасників, розвиваючи та створює культурні цінності.

В умовах впровадження політики децентралізації особливої уваги набувають клубні установи, зокрема, будинки культури в сільській місцевості, навколо яких існує культурне життя і які відіграють роль культурних центрів. При підтримці Громади, на базі будинків культури функціонують різноманітні гуртки, найчастіше це – вокальні, хореографічні, театральні, художні. Досить часто вони є єдиним місцем дозвілля та творчого розвитку для дітей і дорослих в цій місцевості.

4. В умовах євроінтеграційного процесу набуває нового значення досвід західних країн. Так, у сучасному світі велику зацікавленість викликає така нова клубна організація, як «Ротаракт». Мета «Ротаракту»: забезпечити можливість надбання особистостями знань та навичок, підвищення кваліфікації, вирішення соціальних проблем через

державну та приватну підтримку. Їх діяльність спрямовано на суспільство, зміцнення дружби та взаєморозуміння між народами, особисті контакти з клубами Ротарі в інших країнах та багато іншого.

Сьогодні основними напрямками діяльності українських клубів є: піклування про дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування; надання допомоги малозабезпеченим сім'ям та людям похилого віку; фінансова участь у задоволенні важливих соціальних потреб громади; міжнародна робота, спрямована на культурний обмін та міжнародну співпрацю; екологічне проектування; освітнє інформаційне проектування; соціальну рекламу моральності і толерантності тощо. Однак, в умовах децентралізації виникають певні проблеми з фінансування культурних установ. Важливим на сьогодні є участь громадськості в грандових програмах, або залучення до великих клубних формувань, таких як «Ротарк». Тож, клубні проекти можуть мати різні напрямки, але все це можливо за підтримки громади в умовах політики децентралізації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білоконь В.І. Культурно-дозвілєва діяльність. Курс лекцій. М., 2008. 112 с.
2. Досуговая деятельность людей «третьего возраста». *Культура в современном мире: опыт, проблемы, решения*. М., 1993. Вып. 1
3. ДОУМЦК Клубні об'єднання за інтересами: задоволення соціально-культурних потреб особистості. Д., 2005. 54 с.
4. Загальне Положення про клубне формування закладу культури систем Міністерства культури і мистецтв України. 2004. 65 с.
5. Закон України «Про культуру». [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2778-17>.
6. Закон України «Про охорону культурної спадщини»: від 08.06.2000 р., № 1805-III // ВВР України. 2000. № 3. Ст. 333.
7. Закон України про Концепцію державної політики в галузі культури на 2005-2007 роки <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2460-iv>
8. Ключко Ю. Проблеми праці та відпочинку у цивілізованих країнах Заходу. *Посвіт*. 2000. № 1. С. 5-7.
9. Клуби за інтересами: методичні поради бібліотекарю в організації творчих об'єднань користувачів. Публічна бібліотека імені Лесі Українки для дорослих. К., 2014. 71 с.
10. Кожукало І.П. Ідеологічна робота на Україні в другій половині 40-х – на початку 50-х років: аналіз, уроки. К., 1989. № 2. С. 14-25.
11. Колодій О.С. Головні аспекти громадянського виховання: полікультурний аспект. *Проблеми освіти: зб. наук. пр.* Вінниця; К.: Вид-во ФОП Корзун Д.Ю., 2015. № 82. С. 152-156.
12. Конституція України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. 1996. Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

13. Конституція України. Офіційний текст. Коментар законодавства України про права та свободи людини і громадянина: навчальний посібник/ Упоряд. М.І. Хавронюк. Київ: Парламентське вид-во, 1999. 544 с. (Законодавство: нормативні документи та коментарі).
14. Культурна політика в Україні. Аналітичний огляд / за ред. О.Гриценка. К.: УЦКД, 2007. 160 с.
15. Малков Д.Ю. Вивчення соціалізму чого впливу клубів за місцем проживання як виховного середовища. *Науковий часопис Національного Педагогічного Університету імені М.П. Драгоманова: До 170-річного ювілею*. К.: НПУ, 2004. Вип. 1 (23). С. 122-128. (Серія 11. Соціологія. Соціальна робота. Соціальна педагогіка. Управління).
16. Петрова І.В. Культурно-дозвіллева діяльність в клубних закладах (за матеріалами розвинених зарубіжних країн). К.: УЦКД, 1998. 71с.
17. Петрова І.В. Педагогічні умови удосконалення діяльності клубів з профорієнтаційного виховання підлітків (досвід зарубіжжя). *Соціалізація особистості: Міжкафедральний зб. наук. ст.* К.: НПУ, 1999. Вип. 3. С. 51-63.
18. Петрова І.В. Соціально-культурний потенціал закладів клубного типу (на прикладі «Ротарі»-клубів). *Соціалізація особистості: Зб. наук. пр. НПУ ім. М.П. Драгоманова*. К.: Логос, 2000. Вип. 2. С. 40-53.
19. Петрова І.В. Культурно-дозвіллеві центри: виникнення та розвиток. *Рідна школа*. 2000. № 7. С. 13-16.
20. Петрова І.В. Дозвілля в зарубіжних країнах. К.: Кондор, 2005. 408 с.
21. Поліщук Л. Перспективи розвитку клубів в країні. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. К.:

- Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв, 2013. №3. С. 75-79.
22. Поліщук Л.О. Напрями соціально-культурної діяльності в клубах України. *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури: Збірник наукових праць*. К.: Міленіум, 2012. Вип. 29. С.306-312.
23. Цимбалюк Н.М. Заклад культури клубного типу як соціальна організація. *Культура і сучасність*. К.: ДАКККМ, 2001. С.122-129.
24. Цимбалюк Н.М. Організація та методика культурно-дозвілєвої діяльності. К.: ДАКККіМ, 2000. 145с.
25. Цимбалюк, Н. М. Дозвілля в Україні. Теоретичні та емпіричні аспекти: монографія. К.: ДАКККіМ, 2003. 224 с.
26. Філософський енциклопедичний словник / редкол І. Шинкарук. К.: Абрис, 2002. 746 с.

ДОДАТКИ

Додаток А

Проект створення дитячого кінотеатру в контексті клубної організації «Ротарі»

1. Анотація проекту

Дитячий муніципальний кінотеатр.

Муніципальні кінотеатри, що існували ще якихось 20 років тому, дозволяли дітям, незалежно від їхнього майнового або соціального стану, насолодитися переглядом кіно або мультфільмів. Такі кінотеатри виконували широкий пласт виховної роботи серед учнів нашого міста шляхом організації масових показів наукових та виховних відеоматеріалів. Організація дитячого кінематографічного центру, частиною якого є обладнаний кінозал, дозволить учням всього міста якісно проводити дозвілля, а вихователям та вчителям надасть широкі можливості для навчально-виховної роботи серед молоді.

Заходи щодо реалізації проекту включають в себе обладнання його сучасною кіно апаратурою, організацію відео показів для дітей та створення кінематографічного гуртка на базі Мар'янівської філії «БКЗ» «Тавричанський СБК» .

Результатом реалізації проекту є створення дитячого кінематографічного центру, який дозволить дітям села безкоштовно переглядати розважальні та навчальні відео фільми та мультфільми, а також початок діяльності єдиного в своєму роді центру виховання молодих режисерів та акторів з метою відродження кіно.

Загальний бюджет проекту – **123345,90** грн

2. Докладний опис проекту

2.1. Опис проблеми

Якихось двадцять років тому серед об'єктів, спрямованих на організацію дозвілля молоді, були муніципальні кінотеатри. Вони не лише дозволяли всім-всім дітям, незалежно від їхнього майнового або соціального стану, насолодитися переглядом кіно або мультфільмів, але

й виконували широкий пласт виховної роботи серед учнів нашого села. Адже буденним явищем був масовий організований перегляд виховних стрічок або мультфільмів, які прищеплювали дітям любов до батьківщини, пошану до старшого покоління та батьків, розкривали тему правил та норм суспільної поведінки тощо. Ці кінотеатри працювали на базі колишніх радянських державних кінотеатрів, а отже, з виникненням конкурентів в особі великих та затишних приватних підприємств, не змогли втриматися й повністю зникли.

Але не зникла потреба виховної роботи та організації дозвілля дітей саме шляхом організації перегляду фільмів. Адже всім відомо, що зорове сприйняття – один із найважливіших засобів сприйняття у дітей шкільного віку. Звичайно, утримувати окремі будівлі, в яких би розташовувалися кінотеатри, заради сесійних показів (максимум – два, три покази на тиждень) у сучасних умовах – нерационально. А сучасні локальні відео засоби такі, як мультимедійні дошки та відео проектори не в змозі задовольнити потреби всього села, не кажучи вже й про те, що, на жаль, не всі філії мають таке обладнання, або мають його в недостатній для масового перегляду кількості. І ось тут виникає ідея нового формату «відео» виховання дітей села – організація кінематографічного дитячого центру з кінозалою на базі філії. Адже таким чином діти всього села матимуть можливість переглянути фільми та відеоматеріали виховного змісту, в той час як утримання окремої будівлі відпадає сама по собі. Саме ж відео та аудіо обладнання не потребує постійних витрат на утримання. Справа тільки в організації місця для перегляду та у єдиноразовій купівлі всього обладнання.

Марянівська філія «БКЗ Тавричанський СБК» підходить для цієї «місії» як ніяка інша. Цю місцевість можна назвати своєрідним центром села. Водночас, наша зала, як ніяке інше приміщення, підходить під роль майбутнього кінотеатру для школярів всього села.

Окрім цього, опитування, проведені серед наших школярів демонструє, що діти із захопленням ставляться до цієї ідеї. Адже функціонування на базі філії кінотеатру дозволить збагатити позашкільне дозвілля дітей шляхом утворення гуртка з поглибленим вивченням предметів, спрямованих на здобуття дітей режисерських навичок та умінь та формування естетичних смаків. Кінотеатр надасть змогу вихованцям цього вивчати кінематограф не тільки в теорії, а й на практиці, переглядаючи праці кращих митців сучасності та організовуючи показів власних картин

Проект спрямований, на дітей дошкільного, шкільного та підліткового віків. Ця цільова група визначена відповідно до мети проекту.

2.2. Мета та завдання проекту

Мета проекту – організація дитячого кінематографічного центру включно із кінозалом на базі Марянівської філії «БКЗ» «Тавричанський СБК».

Для досягнення мети були поставлені наступні **завдання**:

- Отримання коштів в рамках гранту «Гранти для творчої молоді» та від інвесторів
- Закупівля обладнання для кінозали
- Встановлення та налаштування апаратури кінозалу
- Створення кінематографічного гуртка на базі філії
- Періодична організація навчально-виховних переглядів фільмів на базі Центру

В силу навчально-виховного спрямування наш проект цілком відповідає напрямку інноваційних освітніх технологій в рамках гранту. Адже реалізація нашого проекту дозволить якісно покращити матеріальну базу навчально-виховного процесу села та ОТГ в цілому.

2.3. Технологія досягнення цілей

Проект буде реалізовано наступним чином:

- Акумуляція коштів в рамках гранту та з джерел партнерів
- Встановлення та налаштування відео та аудіо апаратури, необхідних для якісного перегляду відео продукції, зазначених у плані проекту
- Організація щотижневих навчально-виховних переглядів
- Створення кінематографічного гуртка та організація його постійної діяльності

Заходи проекту:

- Закупівля кіно апаратури та обладнання нею кінозали
- Створення кінематографічного гуртка
- Урочисте відкриття Дитячого кінематографічного центру
- Організація навчально-виховних показів для дітей села
- Організація показів аматорського кіно, створеного членами кінематографічного гуртка
- Організація дитячої творчої кіностудії на базі Центру

Наша філія має багатий досвід навчально-виховної роботи, і саме цей досвід буде використано для організації переглядів навчально-виховного кіно та створення і розвитку кінематографічного гуртка.

Досягнення результатів реалізації проекту буде оцінюватися шляхом проведення анкетування дітей щодо нових методів навчання та виховання, шляхом глибокого аналізу зміни рівня досягнень учнів, залучених до відео навчання, опитування батьків учнів.

2.4. Очікувані результати від виконання проекту

До короткотривалих результатів можна віднести відкриття та функціонування єдиного в Тавричанській ОТГ безкоштовного кінотеатру на базі дитячого кінематографічного центру, відкритого для дітей дошкільного та шкільного віку, а також створення та активна діяльність кінематографічного гуртка.

До перспективних наслідків реалізації проекту можна віднести створення та функціонування класу кінематографічного

спрямування та відкриття кіно студії на базі дитячого кінематографічного центру. В цілому це сприятиме розвитку кіно на селі та в Україні в цілому, адже дитячий кінематографічний центр стане «кузнею» режисерів та акторів нового незалежного українського кіно.

Реалізація проекту має постійний, сталий характер, адже функціонування муніципального кінотеатру – це безстроковий процес, що має якісну перспективу розширення та поглиблення. Отже, проект не має одноденної вигоди, а є довгостроковим та сталим.